

ŠKOFJELOŠKI

PROSVETNI LIST

Leto III. • Št. 1

SEZONA 1954-55

GLEDALIŠČE

J. B. Molière

TARTUFFE

Premiera 21. novembra 1954

JEAN BAPTISTE MOLIERE — OTON ŽUPANČIČ

TARTUFFE

Komedija v petih dejanjih

Režiser in scenograf: Janko Krek Sceno izdelal: Tone Logonder

Gospa Pernellova, Orgonova mati	Anica Oblakova
Orgon, Elmirin mož	Franc Kovač
Elmira, Orgonova žena	Ivanka Oblakova
Damis, Orgonov sin	Janez Kos
Marijana, Orgonova hči in Valerjeva ljubimka	Minka Ramovšova
Valer, zaljubljen v Marijano	Marjan Kovač
Kleant, Orgonov svak	Janez Mrak
Tartuffe, svetohlinec	Jože Klobovs
Dorina, Marijanina strežnica	Andreja Čermeljeva
Gospod Loyal, birič	Matija Trepše
Policijski uradnik	Franc Miklavčič
Flipota, služkinja gospe Pernellove	Poldka Štigličeva

Inšpicient: Peter Jamnik — Tehnično osebje: Bernhard Ferlan,

Franc Finžgar, Pavle Žakelj — Razsvetljava: Janko Trdina

Šepetalka: Anica Trdinova

Kostumi so bili izdelani v podjetju »Kroj« v Škofji Loki
in izposojeni pri Ljudskem odru v Ljubljani

Inventar so posodili Finžgarjevi, Janežičevi, Mitičevi in Muzej

Janko Krek:

Nekaj misli ob premieri „TARTUFFA“

Gotovo se boste, dragi obiskovalci, najprej vprašali: Zakaj Molière? In moja dolžnost je, da odgovorim.

Pri izbiri dela je bil moj glavni namen začeti z nekakšno tradicijo oziroma zaorati v ledino uprizarjanja klasičnih del svetovne dramske literature na našem povojnem odru. Čeprav ima Loka v prikazovanju klasike že precejšnjo tradicijo iz predvojnih let (delo takratnih študentov), smo po vojni na tem področju zelo zaostali; častna izjema je bila le gimnazijska igralska družina. Moja želja — in mislim tudi večine gledalcev — namreč je, postaviti na oder poleg modernega sodobnega programa v vsaki sezoni tudi po eno klasično delo, da se boste seznanili z umetninami preteklosti in z njenimi mojstri. — Da bi bilo res tako!

Resnično trd oreh je bil pred nami že pri izbiri igralcev in pri čuvanju lepega Župančičevega verza. Medtem ko so bili drugi igralci igralsko koš svojim nalogam in je marsikomu vloga izredno ležala, je bilo z mladimi zelo težko. Posebno še, ker tudi jaz sam nimam še dovolj odrske prakse. Zato se na tem mestu zahvaljujem vsem, ki so mi pomagali z dragocenimi nasveti, posebno pa še tovarišu Avdiču, Pri-možiču in Kovaču, ki mi je pomagal tudi pri sceni. Vsakdo mora priznati, da za amaterje ni lahka stvar naravno pripovedovati verze, paziti, da rima ne bije preveč na ušesa, paziti na točno in pravilno podajanje besedila in kar je glavno: uživati se v vlogi. Delo samo pa zahteva mlajših moči, ki jih doslej na našem odru skoraj nismo videli. Tako bodo morali v tem zahtevnem delu nastopiti kar štirje »novopečeni« igralci. Mislim, da ne bo zamere, če jim boste morali za kakšen spodrseljaj spregledati skozi prste. Toda enkrat moraš tudi mlajši stopiti na oder, če hočemo obdržati od pasijonskih procesij dalje znano igralsko tradicijo.

Izbiro Molièra mi je poleg ostalega narekovalo tudi dejstvo, da naš delovni človek potrebuje sproščenega smeha, ki ga v komediji ustvarja predvsem trikotnik Orgon, Dorina in Pernellova. Vendar pa humor ne zakrije idejnega jedra, saj delo ni komedija zaradi komedije, ampak tragedija človeka, ki se da preslepiti zvitemu in preračunanemu svetohlincu, ki pritira vso družino na rob propada. Komične situa-

cije in dialogi nas spomnijo aktualnega religioznega vprašanja, ki še danes povzroča spore in težko življenje v naših družinah v odnosih med starši, ki so vzgojeni v stari miselnosti, in med njihovimi otroci. Razrešitev zapleta pa je najslabša točka komedije in jo lahko vrednotimo le, če se poglobimo v čas, ko je bilo delo napisano.

V duhu se bomo morali preseliti v hišo francoskega meščana 17. stoletja in se poglobiti v njegove razmere. Ostanki mračnega fevdalnega srednjega veka so bili še povsod vidni, nastajal in razvijal pa se je že novi razred — meščanstvo, ki so ga duhovno oplemenitile ideje humanizma in renesanse. Znanost in umetnost sta dobili nov razmah. Zavrgli so mistiko in si prizadevali, da bi si čimbolj osladili tostransko življenje. Pri tem so prevzeli nekatere navade fevdalcev, jih pritirali do nesmiselne izumetničnosti in odeli jezik z metaforami. Tako so jim bili zobje — ustno pohoščivo, papir — tolmač srca itd. Kot je bil lahkoten, nabrekel in živahen jezik (to boste spoznali tudi v tej komediji), tak je bil tudi umetnostni slog tistega časa, najprej barok in pozneje rokoko. Namesto srednjeveške mračnosti nastopijo polne oblike, živahne barve in kontrasti. Tudi umetniški motivi se spremenijo. Portret postavi slikar v pokrajino, namesto svetnikov in mističnih prizorov pa slika portrete imovitih meščanov, prizore iz narave in iz antične mitologije.

Vse to je našlo odraz tudi v delih igralca in pesnika Jeanna Baptista Poquelina, ki si je pozneje nadel umetniško ime Molière. Rodil se je leta 1622 v Parizu in umrl prav tam leta 1673, ko je igral Argana v svojem »Namišljenem bolniku«. S svojo igralsko družino, zarodkom znamenite Comedie Française, je preživel žalostne dneve bede in tudi uspehe, ki jih je dosegel posebno na francoskem dvoru. Ob njej se je razvijal čim je odrasel šolskim klopem pa do svoje smrti na odru. Sprva je prirejal drame in komedije z antičnimi motivi in po antičnih vzorih, marsikaj je povzel tudi iz italijanske in španske komedije, kmalu pa se je otresel priredb in vzorov ter postal samostojen ustvarjalec — pesnik. Snov je zajemal iz življenja sodobnikov ter jim kot v ogledalu prikazoval smešnost, navade, razvade in napake, katerih se sami niso niti zavedali. V individualni portret pa je znal vpletati splošnočloveška vprašanja in zaradi tega ostal še danes živ v svojih delih. Če bi odvrgli obleko dobe, s kakršno so odeta vsa nje-

gova res umetniška dela, bi v mnogih osebah njegovih komedij našli vsakogar izmed nas, tudi samega sebe. Kajti najti v življenju, ki ga živiš, to, česar drugi ne vidijo in podati v primerni obliki, — to je umetnost.

Prav v »Tartuffu« nam je Molière pokazal srečanje dveh svetov: ostanka srednjeveškega veka, mistične zaslepljenosti (Orgon, Pernellova) in novega sveta porajajočega se meščanstva, ki s toleranco zavrača tercijalstvo (Kleant, Damis). Bije se oster boj, ki terja velikih žrtev (izgon Damisa od doma, Marijanina odpoved) in prav pri zadnji (Elmirino popuščanje ob Tartuffovih izbruhih ljubezni) bi želel, da imate ta boj v mislih... Torej ni vse samo komično, ampak tudi tragično.

Mnogo je bilo težav in zaprek, žrtvovanja večera za večerom skozi dva meseca, da bo stopil Molière drugič po vojni na naš oder. Če nič drugega, me zadovoljuje že samo to, da smo se ob njem učili in rasli mi vsi, vi pa boste presodili, če smo mu dorasli.

Jože Klobovs:

Režiserski stan, oj, lepi stan!

Da, dragi prijatelji, zdaj sem postal režiser. Svojo gledališko razvojno pot zasledujem namreč že od svoje rane mladosti. Že kot otrok sem doma večkrat igral »komedijo«, kar pa sem moral kmalu opustiti, ker oče ni imel smisla za to vrsto umetnosti. Potem sem začel sodelovati pri gledališču (najprej kot gledalec) in od tedaj naprej se je moja gledališka kariera stalno dvigala ter končno dosegla vrh Olimpa, — dosegla je stopnjo režiserja.

Kar vam bom sedaj pripovedoval, se je pričelo na sestanku društva, pri katerem sodelujem. Ko smo, oziroma, ko so pretresali, kdo bi prevzel režijo neke igre, so nenadoma predlagali mene, ki sem bil pravkar zatopljen v neko znanstveno razpravo o vplivu letečih krožnikov na gledališko umetnost. Zadelo me je kakor strela z jasnega. Še ves pod vplivom razprave in ginjen od časti, ki mi je bila zaupana, nisem mogel najti besed, da bi se vsaj zaradi lepšega branil. Sklep je bil sprejet soglasno, — le nekdo je pripomnil, da je

vse skupaj bedarija (pa se je takoj pokazalo, da je mož s tem mislil na mojo velezanimivo razpravo, katero je pomotoma dobil v roke).

Kot vesten človek, sem se takoj lotil dela. Najprej sem dal pretipkati vloge, ali kot pravimo temu pri gledališču »partiture«. Tu sem se moral pravič razburiti. Kajti vloge, so dejali, bodo pretipkane šele čez 14 dni! Vdal sem se v usodo s tolažbo, da je vsak začetek težak. — Da pa ne bi te dni ostal brez dela, sem takoj začel z izbiro igralcev. Z znancem, exrežiserjem, sva sestavila ranglisto sil, ki bi prišle v poštev za mojo igro. Dal mi je prijatelj še nekaj nasvetov, katerih pa se nisem hotel držati, kajti sklenil sem ustvariti »novo vzdušje« v svojem kolektivu. Vendar se prijatelju kljub temu zanje najlepše zahvaljujem.

Zdaj, ko sem imel igralce v mislih že takorekoč zbrane, se mi je zdelo, da sem na kraju vseh težav. In z navdušenjem sem jih pričel nabirati. Toda preveč sem rekel, ko sem dejal »nabirati«, kajti, kar se je dogajalo zdaj, se mi je kot človeku polnemu energije zdelo skoraj nemogoče! Ko sem stopil do znanca, kateremu sem bil namenil glavno vlogo, sem bil prepričan, da jo bo z veseljem sprejel. Toda, bil sem bridko razočaran. Da mi zaenkrat nikakor ne more obljubiti in da zdajle tudi ni zbran za tak pogovor, da naj pridem drugič, mi je dejal in še pristavil, da mu je prav žal... Na vse moje besede, da je dovolj, če reče samo »da« in to brez debate, mi je odgovarjal, naj pridem drugič, da bi ga to zelo veselilo. Ker mi ni kazalo drugega, sem se poslovil in stopil do naslednjega kandidata. Toda tudi tukaj sem doživel skoraj isti sprejem! Da bi prav rad igral, pa ne ve, če bo takrat doma, ker namerava odpotovati, mi je dejal in da mu je težko, ker mora mojo prošnjo odkloniti...

Ker sem pri moških tako nesramno propadel, sem postal pristaš teorije, ki trdi, da se bitja enakega spola med seboj odbijajo. Zato sem se to pot namenil k kandidatinji. A glej čudo, uspeh je bil isti! Vsa dekleta in vse žene, ki sem jih prosil za sodelovanje, so mi povrsti odbijala. Naravnost čudil sem se izgovorom, zaradi katerih se menda nikakor niso mogle pustiti angažirati. Zdelo se mi je, kakor da sem na kakem sodnem procesu, tako klasični so bili izgovori.

Zdaj sem začel že kar na cesti snubiti igralce, kajti pričelo se mi je muditi, da bi pravočasno spravil delo na oder.

Toda kmalu me je vse poznalo in umikali so se pred menoj, kakor da bi izžareval radioaktivne žarke, kot najmodernejša H-bomba. Postal sem pravi lovec na igralce. Ko sem nekemu prijatelju, ki mi je vprašal, kako mi gre, povedal, kaj da sem, je presenečen odgovoril, da ni vedel, da tudi pri nas obstoja trgovina z belim blagom. (Mož me je najbrž napak razumel in mislil, da lovim dekleta.)

Ker sem tako pri starejših rutiniranih igralcih popolnoma propadel, sem po težkih mukah našel nekaj novincev in mlajših moči ter z njimi pričel pripravljati igro. Na prvi bralni vaji smo bili dolgo časa samo trije; toda bogovi so se mi nasmehnili in kmalu so prišli še ostali, tako da sem jim lahko razdelil lepo nečitljivo prepisane »partiture«. Kmalu smo se preselili na oder, ali bolje rečeno: igralci so se naselili okrog peči, na odru pa so se potili le oni, ki so nastopali v dejanju ali prizoru, katerega smo vadili in pa jaz seveda. Po enem tednu gretja na odru sem iztaknil influenco, katere se je kmalu nalezel ves ansambel. Kaj je sledilo tem odrskemu triku, ki nikakor ni bil planiran, si lahko mislite! Pa to še ni vse. Skoraj bi me zadelo božje, ko mi je glavni igralec na neki vaji nenadoma vrnil vlogo. Navedel je vrsto vzrokov, katerih pa kot diskreten človek ne bom povedal. Kljub temu, da sem popolnoma izčrpal svojo metodo prepričevanja, ga nikakor nisem mogel prepričati, da bi preklical svojo izjavo. Kaj mi je kazalo drugega, kot potrkat i zopet na nekaj vrat in najti novo žrtev, ki bi bila pripravljena prevzeti vlogo. Po nekaj dnevih sem jo res našel, toda kljub temu je na odru zavladala anarhija, ki sem jo skušal urediti s tem, da sva začela z novim junakom delati nadure, to se pravi, da sva imela poleg rednih še izredne vaje. Dobro, da je bil novi junak moškega spola, ker bi sicer lahko nastalo še kako natolčevanje...

Toda, kaj bi še pripovedoval, kako se je cvetje, ki mi je še nedavno žarelo pred očmi, spreminjalo v trnje. Le koga, prosim vas, bi to zanimalo? Koga bi zanimalo na primer, kako sem tekal po kostume in lasulje, kako pleskal kulise, postavlj al sceno itd. Ko sem nato napisal še polovico gledališkega lista, sem bil duševno že popolnoma uničen in tako pripravljen na premiero. Po mestu smo razobesili še lepake, ki so vsemu svetu razglašali, posebno še kritikom — poklicnim in priložnostim —, naj bodo pripravljeni na ofenzivo. Da bi

pa predstavo lahko bolje ocenili, so jih lepaki vabili, naj si predstavo sigurno tudi ogledajo, da bi lahko sodili neodvisno od raznih opravljalnih agencij.

Na dan premiere sem se praznje oblečen, kakor se spodobi, pojavil na odru že tri ure pred predstavo, da bi uredil še zadnje »malenkosti«. Toda te malenkosti so mi požrle še tisto malo živcev, ki sem jih hranil in varoval za premiero. Kako je potekala predstava, pri najboljši volji ne vem, ker sem bi na njej duševno popolnoma odsoten. Spomin me je bil zapustil, ko sem se zaletel v nek zaboj, ki je stal tam za kulisami in z božanskim ropotom, ki sem ga s tem povzročil, žel živahno odobravanje publike, ki je zasedla skoraj polovico dvorane in pa seveda pri igralcih! To pa je bil menda tudi edini aplavz, ki sem ga doživel in za katerega se na tem mestu vsem najtopleje zahvaljujem. Predstavo je vodil dalje inšpicient, ki doslej še ni bil izgubil živcev, ker je prisostvoval edinole pri generalki. Ko se je zastor končno spustil, sem prišel zopet toliko k sebi, da sem lahko pospravil oder in nato, da bi se malo pokrepčal, zavil v bližnjo gostilno. Ko sem vstopil v to hvalevredno ustanovo, so gostje pravkar razpravljali o uspehih in neuspehih predstave. Vendar so se jim začeli ob moji navzočnosti jeziki nekoliko zatikati, a vendar so mi čestitali k »še kar uspeši predstavi«. Gostje v sosednji sobi, kjer pri obravnavi nisem bil navzoč, pa so bili popolnoma drugačnega mnenja o uspehu, ki ga je predstava doživela. Da pa ne bi s svojo prisotnostjo motil sodniškega zbora, sem se raje odstranil in jih pustil same pri njihovem nezmotljivem opraviilu. Doma sem nato dva, tri dni pohlevno čakal, kdaj se bo kje pojavil kak kritik. Toda nobenega ni bilo nikjer, kakor da so se v zemljo vdrli. Ker se še nisem popolnoma vživel v razmere tega kraja — sem namreč tujec, prihajač — nisem vedel, da je tukaj v veljavi še vedno lepa stara kranjska navada, da ljudje politizirajo in kritizirajo samo po raznih lokalih in eventualno tudi po cestah. Pa sem kmalu zvedel za sodbno veljakov, ki so bili tokrat tako enotni, kot še nikoli in nikjer. Z eno besedo: bil sem obsojen!

Če naredim zdaj še zaključek, bilanco, kot pravijo temu ekonomisti, je slika precej žalostna. Prehodil sem, ko sem lovil igralce, dva para čevljev, ko sem se grel ob peči na odru, sem prežgal suknjič, ko sem pleskal kulise, sem si popackal hlače, pri postavljanju kulis sem si raztrgal praznjo

obleko in z njo vred tudi nekaj kože, predstava mi je močno požrla živce in kar je glavno, navadil sem se kaditi »Morava«, ker se mi je kot režiserju spodobilo, da kadim boljše in dražje cigarete (prej sem kadi l'Ibar») ter tako pridobim na ugledu (vsem našim tovarišicam namreč »Morava« bolj ugajajo). Čeprav nisem poklicni nergač, je vendar ta moja bilanca precej jalova, kar pa prosim, da mi blagohotno oprostite, saj biti režiser res ni kar tako od muh!

Prédno končam, bi rad dal še dober nasvet vsem onim, ki jim postaja obleka preozka. Prevzemite režijo, dragi moji, eno samo režijo in videli boste, kakšni bodo uspehi! Dobili boste linijo, najmodernejšo H-linijo in če bi za to kuro vedel že veleučeni in še danes spoštovani Kneipp, bi jo brez dvoma uvrstil med svoje najboljše recepte. To sredstvo je preizkušeno in vam ga toplo priporočam, saj je brezplačno, popolnoma zastoj!

Loška tribuna

RAZSTAVA ARHIVALIJ OB TEDNU MUZEJEV

Skofjeloški muzej je odločil, da priredi ob Tednu muzejev razstavo arhivalij, ki se nanašajo na Loko in njeno okolico. To je bilo pogumno dejanje, saj je bila razstava takorekoč prva takšne vrste v Sloveniji, a je vendarle našla velik odmev pri obiskovalcih. Med drugimi jo je obiskal tudi univerzitetni profesor dr. Milko Kos in se o njej zelo pohvalno izrazil. Pokazala je, kako važni so zgodovinski viri za proučevanje naše preteklosti:

Razstava je bila razdeljena v šest skupin:

1. **Loški zemljiški gospodje.** — Tu smo videli prvi urbarialni zapis iz l. 1160, v katerem se omenja loško gospostvo. Zatem urbar iz l. 1291 z opisom dveh dvorcev ki so bili v lasti zemljiškega gospoda: Zabnica, Stara Loka in Godešič. Dragocen vir je loška »Saalbuch«, urbar iz l. 1501, ki govori, da imajo Bavarci (naseljenci) na Sorškem polju v lasti 94 kmetij. Zato ni čudno, da imamo še danes v okolici Loke toliko nemških priimkov. Zanimivo je tudi od loškega glavarja Krištofa Mändla overovljeni prepis listine škofa Alberta Sigmunda iz l. 1677, s katero določa pisarniške takse na loškem gospostvu, ki so jih tedaj glavarji presamovoljno zaračunavali. Listina je opremljena z lastnoročnim podpisom glavarja Mändla (znan iz »Visoške kronike«!) in z njegovim pečatom. Razstavljen je bil tudi fotografski posnetek pečata škofa Vida Adama, ki se je Ločanom zameril, ker je med tridesetletno vojno namesto tlake uvedel posebno denarno dajatev — robotnino. O njej nam priča tudi »Rabathzedel« iz l. 1655 Jakoba Jamnika iz Godešiča. Njegova letna dajatev je znašala 4 gld in 30 kr. Pravda med zemljiškim gospodom in tlačani zaradi te dajatve se je vlekla več let in se končala z zmago škofa. Vse to nam kaže dvojce: kako težak je bil prehod iz naturalnega v denarno gospodarstvo in kako verno je naslikal Tavčar zgodovinsko ozadje svoje

»Visoške kronike«. Benescheva slika iz l. 1893 pa nam je pokazala loški grad v stari obliki nekdanjega sedeža zemljiškega gospoda.

2. Mesto Skofja Loka. — Njegov razvoj so dokumentirale listine od l. 1451 naprej. Posebna zanimivost je bil originalni mestni pečatnik iz 14. stoletja, ki je bil v uporabi vse do 18. stoletja, kar priča listina iz l. 1735. Na njem je napis »Sigillum civitatis Loke«.

3. Cehi. — Posebno bogata je bila zbirka cehovskih arhivalij, ki obsegajo dobo od 1522 do 1940 (zadnji dokument je zapisnik lončarskega »cunfta«). Z originalnimi listinami, urbarji, spričevali, pečati in pečatniki so bili zastopani lončarski, kovaški, čevljarški, pekovski, mesarski in barvarski ceh.

4. Ostala zemljiška gospostva: Stara Loka, Ajmanov grad in Puštalski grad. Tu so bile najbolj zanimive podložniške knjižice, ki kažejo, kakšne so bile podložnikove dajatve fevdalcu v naravi in denarju ter kakšna je bila tlaka. Sem spada tudi slovenski poziv na rekrutiranje iz Stare Loke v letu 1805 (original je v škofiškem arhivu v Ljubljani), ki ga zaradi vsebinske, jezikovne in pravopisne zanimivosti ponatiskujemo:

Da bi se to prizheozhe Recrutiraine od gosposhk hitreishi inu bres kervize dokonzhalu, toku bode v Imenu Svetliga Zesarja od gnadlive gosposhke sapovedanu, de ta perhodni Petik, koker na dan Svetiga Cosmasa, inu Damiana se imajo ussi sa Shovnerski stan popissani ra Grad u Canzlio sjutri ob deveti uri postaviti, inu vkupei priditi, de bodo lossali, na kateriga bo ta loss padou se v shovnerski stan podati. K temu lossainu pak imajo ussi popisani Junaki priditi, taku dober taisti, kateri so shie Zedelze dobili, da se imajo v pokorshno postaviti, koker taisti, kateri imajo shele Zedelze vdobiti. Inu letu pod saminu leto Straffingo, de namerzh taisti kateri na bo v pokorshno pershou, bo suoje premosheine sapadou, inu potem kir kol bo dobien, enkrat sa vsselej k Sholnerskimu stanu obsojen, kir spruti ti pokorni le na 10 leith shlushbo sellali. Na tako visho, koker sami Samorete zol lah sapposti, bo to Recrutiraine hitru dokonzhanu le nekatere ta loss sadeu, inu ussim nadlugam na enkrat konz sturjen, itd., itd.

5. Arhivalije, ki zadevajo podložnike Vškoškega, Dražgoš itd. — Med bogatim visoškim arhivom, ki osvetljuje splošno gospodarsko življenje podložnikov v Poljanski dolini, je pomembna listina (prepis), s katero Janez Vajkar Valvazor potrjuje, da je namesto Filipa Kalana — prvega Visočana — služil vojake Miha Muha. Z Jurijem Kalanom iz »Visoške kronike« je v zvezi drugi dokument: slovenska prisega iz l. 1730, zapisana ob pravdi med Petrom Vidmarjem in Jurijem Kalanom. Presenetljive najdbe pergamentnih listin pri kmetu Novaku v Dražgošah (od l. 1504 naprej) pa nas opozarjajo, da se še danes nahajajo po deželi neodkriti dragoceni zgodovinski viri. Listine predstavljajo hišni arhiv ene najuglednejših kmetij v Selški dolini.

6. Splošno literarnozgodovinski dokumenti. — Sem spada razstavljena inkunabula (samo v kapucinskem samostanu v Loki jih je 13!), iluminirana (poslikana) pergamentna rokopisna knjižica iz 15. stoletja, rokopis »Škofjeloškega pasijora« (1721), zapisnika loške čitalnice (1862) in bralnega društva (1892) ter rokopis Tavčarjeve povesti »Mrtva srca«.

Tako smo na razstavi videli del resnično zanimive in bogate arhivne zbirke loškega muzeja, na katero smo lahko ponosni. Vsa zahvala pa gre muzejski arhivarki, ki jo je zbrala, uredila in tolmačila.

Janko Krek

DRŽAVNO GOSPODARSKO PODJETJE

ODEJA

ŠKOFJA LOKA

IZDELUJEMO

prešite odeje iz svilenega brokata, atlasa,
serža, klota vseh barv

SPREJEMAMO

naročila po meri za vse velikosti
od otroških do dvojnih odej

PREVZEMAMO

tudi uslužnostna dela iz naročnikovega blaga

Prepričajte se o kvaliteti naših izdelkov in postanite naš
stalni odjemalec!

Cene konkurenčne!

Izbira bogata!

DRŽAVNO ELEKTRO-KOVINSKO PODJETJE

izdeluje:

ELEKTROMOTORJE

*trofazne v normalni, odprti, zaprti ali polzaprti
izdelavi od 1,21 do 5,2 kW*

BRUSILNE STROJE

*z elektromotorjem 1,21 kW, 2.800 o/min
in s stikalom*

KROŽNE ŽAGE

*z elektromotorjem 5,2 kW, 1.400 o/min in s
trikotnim zvezdastim stikalom*

GASILSKE ČRPALKE

*z učinkom 600 l/min in z bencinskim motorjem
18 KS*

GASILSKE ARMATURE

ročnike, spojke „Stürz“, razdelilce in zbiralce

SIRENE

*električne alarmne sirene z elektromotorjem
4,2 kW in z dometom zvoka 8 km
ter ročne alarmne sirene*

„MOTOR“ ŠKOFJA LOKA